

ปัญญาจารย์

ถ้าไม่มีพระเจ้าแล้ว
การทำงานและปัญญาทั้งสิ้น
ของมนุษย์ก็เปล่าประโยชน์

1 ถ้อยคำของปัญญาจารย์ ผู้
เป็นบุตรชายของดาวิด
กษัตริย์ในเยรูซาเล็ม
2 ปัญญาจารย์กล่าวว่า อนิจจัง
อนิจจัง อนิจจัง สารพัด
อนิจจัง
3 ที่มนุษย์ทำงานตรากตรำภาย
ใต้ดวงอาทิตย์ เขาได้ประโยชน์
อะไรจากงานทั้งสิ้นที่เขาทำนั้น
สิ่งสารพัดที่นำปรารถนา
ก็ล่วงไป
4 ชั่วอายุหนึ่งล่วงไป และอีก
ชั่วอายุหนึ่งก็มา แต่แผ่นดินโลก
คงเดิมอยู่เป็นนิรันดร์
5 ดวงอาทิตย์ขึ้น และดวงอา-
ทิตย์ตก แล้วรีบไปถึงที่ซึ่งขึ้น
มานั้น
6 ลมพัดไปทางใต้ แล้วเวียน
กลับไปทางเหนือ ลมพัดเวียน
ไปเวียนมา แล้วลมพัดกลับตาม
ทางเวียนของมัน
7 แม่น้ำทั้งหลายไหลไปสู่ทะเล
แต่ทะเลก็ไม่เต็ม แม่น้ำไหลไป
สู่ที่ใดก็ไหลไปสู่ที่นั่นอีก
8 สารพัดเหน้อยกันหมด คน
ใด ๆ ก็พูดไม่ออก นัยน์ตาก็ดูไม่
อึมหรือหูกก็ฟังไม่เต็ม
9 สิ่งที่เป็นขึ้นแล้วคือสิ่งที่จะ

เป็นขึ้นอีก สิ่งที่ทำกันแล้วคือ
สิ่งที่จะต้องทำกันอีก และไม่มี
สิ่งใดใหม่ภายใต้ดวงอาทิตย์
10 มีสักสิ่งหนึ่งหรือที่เขาจะพูด
ได้ว่า "ดูซิ สิ่งนี้ใหม่" สิ่งนั้นมี
อยู่แล้วในสมัยก่อนเราทั้งหลาย
11 ไม่มีการจดจำถึงสมัยก่อน
และจะไม่มีการจดจำสิ่งหลังๆ ที่
เกิดมาในท่ามกลางบรรดาผู้ที่จะ
มาภายหลัง

สติปัญญาและความรู้
มากมายนำความเศร้าโศก
และความเสียใจมาสู่เรา

12 ข้าพเจ้า ปัญญาจารย์ เคย
เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลใน
กรุงเยรูซาเล็ม
13 และข้าพเจ้าตั้งใจเสาะและ
แสวงหาโดยสติ ปัญญาถึงสิ่ง
สารพัดที่กระทำกันภายใต้ฟ้า
สวรรค์ เป็นเรื่องยากลำบากซึ่ง
พระเจ้าประทานให้บุตรของ
มนุษย์ทำกันอยู่นั้น
14 ข้าพเจ้าเคยเห็นการทิ้งปวง
ซึ่งเขากระทำกันภายใต้ดวงอา-
ทิตย์ และดูเถิด สารพัดก็เป็น
ความว่างเปล่าและความวุ่นวาย
ใจ
15 อะไรที่คิดจะทำให้ตรงไม่ได้
และอะไรที่ขาดอยู่จะนับให้ครบ
ไม่ได้
16 ข้าพเจ้ารำพึงในใจของข้าพ-

(1) ปญจ 1:12 (2) ปญจ 2:11 (3) ปญจ 2:22 (4) ปญจ 6:12 (5) ปฐก 8:22
(6) โยบ 3:8 (7) โยบ 38:10 (8) ปญจ 2:11 (9) ปญจ 3:15 (10) มธ 5:12; 23:30
(11) ปญจ 2:16 (12) 1 พกษ 4:1 (13) ปญจ 1:17 (14) ปญจ 1:17 (15) ปญจ 3:14

เจ้าว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าได้มาถึง
ฐานะที่สูงส่ง และได้มีสติปัญญา
มากกว่าใคร ๆ ที่เคยอยู่ในกรุง
เยรูซาเล็มก่อนข้าพเจ้า เออ ใจ
ข้าพเจ้าก็เจนนัดในสติปัญญา
และความรู้อย่างยิ่ง”

17 ข้าพเจ้าก็ตั้งใจรู้สติปัญญา
รู้ความบ่าบอ และความเขลา
ข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่าเรื่องนี้ก็
เป็นแต่किनลมกินแล้งด้วย

18 เพราะในสติปัญญามาก ๆ ก็มี
ความทุกข์ระทมมาก และบุคคล
ที่เพิ่มความรู้ก็เพิ่มความเศร้า
โศก

การสนุกสนานและ ความเขลาที่อนิจจัง

2 ข้าพเจ้ารำพึงในใจว่า “มา
เถอะ มาลองสนุกสนานกัน
ดู เอ้า จงสนุกสบายใจไป” แต่
ดูเถิด เรื่องนี้ก็อนิจจังเช่นกัน

2 ข้าพเจ้าพูดเกี่ยวกับการหัว
เราะว่า “บ๊ายบ๊าย” และกล่าว
ถึงความสนุกสนานว่า “มีประ-
โยชน์อะไร”

3 ข้าพเจ้าครุ่นคิดในใจว่าจะทำ
อย่างไรกายจึงจะคึกคักด้วย
เหล้าองุ่น และใจยังคงแนะนำ
ข้าพเจ้าด้วยสติปัญญา และจะ
ยึดความเขลาไว้อย่างไร จน
ข้าพเจ้าจะเห็นได้ว่า อะไรจะดี
สำหรับให้ บุตรทั้งหลายของ
มนุษย์กระทำภายใต้ ท้องฟ้า

ตลอดชีวิตของเขา

เรือนใหญ่โตและ ทรัพย์สมบัติที่อนิจจัง

4 ข้าพเจ้ากระทำการใหญ่โต
ข้าพเจ้าได้สร้างเรือนหลายหลัง
และปลูกสวนองุ่นหลายแปลง

5 ข้าพเจ้าทำสวนหย่อมองุ่นและ
สวนผลไม้หลายแห่ง ปลูกต้น
ไม้มีผลทุกอย่างไว้ในสวนเหล่านี้น

6 ข้าพเจ้าสร้างสระน้ำหลายสระ
สำหรับตัวเอง เพื่อจะใช้น้ำใน
สระนั้นรดหมูไม้ที่กำลังงอกงาม

7 ข้าพเจ้าซื้อทาสชายหญิงไว้ มี
ทาสเกิดขึ้นในบ้าน ข้าพเจ้ายังมี
ฝูงวัวฝูงแพะแกะเป็นสมบัติมาก
กว่าของบรรดาคนที่อยู่ในกรุง
เยรูซาเล็มก่อนข้าพเจ้าด้วย

8 ข้าพเจ้าสะสมเงินทองไว้ด้วย
และสะสมทรัพย์สมบัติอันควรคู่
กับกษัตริย์และควรคู่กับเมือง
ทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีนักร้องชาย
หญิงสำหรับตัว และเครื่องดนตรี
ทุกอย่าง ซึ่งเป็นสิ่งชอบใจ
บุตรทั้งหลายของมนุษย์

9 ข้าพเจ้าจึงเป็นใหญ่เป็นโตและ
เพิ่มพูนมากกว่าบรรดาคนที่เคย
อยู่มาก่อนข้าพเจ้าในเยรูซาเล็ม
และสติปัญญาของข้าพเจ้ายังคง
อยู่กับข้าพเจ้าด้วย

10 สิ่งใด ๆ ที่นัยน์ตาของข้าพเจ้า
อยากเห็น ข้าพเจ้าก็ไม่ปิดบัง

(17) ปญจ 1:13 (18) ปญจ 2:15 (1) ปญจ 2:15 (2) ปญจ 7:2-6 (3) ปญจ 1:17

(4) ปฐก 11:4 (5) พขม 4:12 (6) นทม 2:14 (7) 1 พกษ 9:20-22; อสร 2:58

(8) 1 พกษ 9:14, 28 (9) ปญจ 1:16 (10) ปญจ 3:22; 6:9; 11:9

ข้าพเจ้ามิได้ห้ามใจจากความ
สนุกสนานใดๆ เพราะใจข้าพ-
เจ้าพบความเพลิดเพลินใน
บรรดางานของข้าพเจ้า และนี่
เป็นส่วนหนึ่งของข้าพเจ้าจากการ
งานทั้งสิ้นของข้าพเจ้า

11 แล้วข้าพเจ้าหันมาดูบรรดา
สิ่งที่มีมือข้าพเจ้ากระทำ และ
ความเหน็ดเหนื่อยที่ข้าพเจ้าทุ่ม
เทลงไปและ ดูเถิด ทุกอย่างก็
เป็นความว่างเปล่าและความ
วุ่นวายใจ และไม่มีประโยชน์
อะไรภายใต้ดวงอาทิตย์

**การงาน ทรัพย์สมบัติและ
สติปัญญาที่อนิจจัง**

12 ข้าพเจ้าจึงหันมาพิเคราะห์
สติปัญญา ความบ่าบอและความ
เขลา เพราะคนที่มาภายหลัง
กษัตริย์จะทำอะไรได้บ้าง เขาก็
กระทำสิ่งที่เขากระทำกันมานาน
แล้วนั้นได้

13 ข้าพเจ้าเห็นว่าสติปัญญา
พิเศษกว่าความเขลา เหมือน
ความสว่างพิเศษกว่าความมืด

14 คนมีสติปัญญาติดตามอยู่ใน
สมอง แต่คนเขลาเดินในความ
มืด ถึงกระนั้นข้าพเจ้ายังเห็นว่า
เหตุการณ์อย่างเดียวกันเกิดขึ้น
แก่เขาทั้งหมด

15 ข้าพเจ้าจึงรำพึงในใจว่า
“เหตุการณ์อันใดเกิดแก่คนเขลา
ฉันใด ก็จะมีเกิดกับตัวข้าพเจ้าฉัน

นั้น ถ้ากระนั้นแล้วข้าพเจ้าจะมี
สติปัญญามากมายทำไมเล่า”
ข้าพเจ้าจึงรำพึงในใจว่า เรื่องนี้
ก็อนิจจังเหมือนกัน

16 เพราะตลอดไปไม่มีใครระ-
ลึกถึงคนมีสติปัญญามากกว่า
คนเขลา ด้วยเห็นว่าในอนาคตก็
ลืมกันไปหมดแล้ว แล้วคนมี
สติปัญญาตายอย่างไร ก็เหมือน
คนเขลา

17 ข้าพเจ้าจึงเกลียดชีวิต เพราะ
ว่าการทำงานที่เขาทำกันภายใต้
ดวงอาทิตย์ก่อความสลัดใจให้
แก่ข้าพเจ้า เพราะสารพัดก็เป็น
ความว่างเปล่าและความวุ่นวาย
ใจ

18 เออ ข้าพเจ้าเกลียดการทำงาน
ทั้งสิ้นของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้า
ตรากตรำอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์
เพราะข้าพเจ้าจำต้องละการนั้น
ไว้ให้แก่คนที่มาภายหลังข้าพ-
เจ้า

19 แล้วใครจะไปทราบว่าเขาคน
นั้นจะเป็นคนมีสติปัญญาหรือ
คนเขลา กระนั้นเขาก็ครอบ
ครองบรรดาการงานของข้าพเจ้า
ที่ข้าพเจ้าได้ตรากตรำมาและที่
ข้าพเจ้าใช้สติปัญญากระทำภาย
ใต้ดวงอาทิตย์ นี่ก็อนิจจังด้วย

20 ข้าพเจ้าจึงกลับอึดอัดขึ้นตันใจ
นึกถึงเรื่องการทำงานทั้งสิ้นของ
ข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าตรากตรำมา

(11) ปญจ 2:14 (12) ปญจ 1:17 (13) ปญจ 7:11-12 (14) ปญจ 8:1; 10:2-3
(15) ปญจ 1:16, 18 (16) อพย 1:6; ปญจ 1:11 (17) กตว 11:15; 1 พกษ 19:4
(18) ปญจ 1:13; 2:4-9 (19) 1 พกษ 12:14; ปญจ 3:22 (20) ปฐก 43:14

ภายใต้ดวงอาทิตย์
 21 ด้วยว่ามีคนที่ทำงานโดยใช้
 สติปัญญา ความรู้ และความ
 ขำนาญ แต่แล้วก็ละการนั้นให้
 เป็นส่วนของคนหนึ่งที่ได้
 ออกแรงทำเพื่อการนั้นไม่ นี่ก็
 อนิจจังด้วยและเลวร้ายยิ่ง
 22 เพราะว่าเขาได้อะไรมาก
 บรรดาการงานและความเคร่ง
 เครียดในใจที่เขาต้องตรากตรำ
 ภายใต้ดวงอาทิตย์แล้ว
 23 ด้วยว่าวันเวลาทั้งหมดของ
 เขามีแต่ความเจ็บปวด และกิจ
 ธุระของเขาก่อความสลดใจ ถึง
 กลางคืนจิตใจของเขาก็ไม่หยุด
 พักสงบ นี่ก็อนิจจังด้วย
 24 สำหรับมนุษย์นั้นไม่มีอะไร
 ดีไปกว่ากินและดื่ม กับการให้
 ใจของเขาในผลดีแห่ง
 การงานของเขา นี่แหละข้าพเจ้า
 เห็นว่าเป็นมาจากพระหัตถ์ของ
 พระเจ้า
 25 ด้วยใครจะกินได้ หรือใคร
 จะมีความชื่นบานได้ มากกว่า
 ข้าพเจ้า
 26 เพราะว่าพระเจ้าประทาน
 สติปัญญา ความรู้ และความ
 ยินดีให้แก่คนที่พระองค์ทรงพอ
 พระทัยในสายพระเนตรของพระ
 องค์ แต่ส่วนคนบาปนั้นพระ
 องค์ประทานความเหน็ดเหนื่อย
 ในการรวบรวมและสะสมให้เพิ่ม

พจน เพื่อว่าเขาจะได้มอบให้แก่
 ผู้ที่พอพระทัยต่อพระพักตร์
 พระเจ้า นี่ก็เป็นความว่างเปล่า
 และความวุ่นวายใจด้วย

ความเพลิดเพลินทั้งหลาย

อยู่ชั่วคราว

3 มีฤดูกาลสำหรับทุกสิ่ง และ
 3 มีวาระสำหรับเรื่องราวทุก
 อย่างภายใต้ฟ้าสวรรค์
 2 มีวาระเกิด และวาระตาย มี
 2 วาระปลูก และวาระถอนสิ่งที่
 ปลูกทิ้ง
 3 มีวาระฆ่า และวาระรักษาให้
 3 หาย มีวาระรื้อทลายลง และ
 3 วาระก่อสร้างขึ้น
 4 มีวาระร้องไห้ และวาระหัว-
 4 เราะ มีวาระไวทุกข์ และวาระ
 4 เต็มรำ
 5 มีวาระโยนหินทิ้ง และวาระ
 5 เก็บรวบรวมหิน มีวาระสวมกอด
 5 และวาระงดเว้นการสวมกอด
 6 มีวาระแสวงหา และวาระทำ
 6 หาย วาระเก็บรักษาไว้ และวาระ
 6 โยนทิ้งไป
 7 มีวาระฉีกขาด และวาระเย็บ
 7 วาระนั่งเจ็บ และวาระพูด
 8 มีวาระรัก และวาระเกลียด
 8 วาระสงคราม และวาระสันติ
 9 คนงานได้กำไรอะไรจากการ
 9 งานของเขา
 10 ข้าพเจ้าเห็นเรื่องยากลำบาก
 10 ซึ่งพระเจ้าประทานให้บุตรทั้ง

(21) ปญจ 2:17 (22) ปญจ 1:3 (23) ปฐก 47:9 (24) ปญจ 3:12 (25) ปญจ 1:12
 (26) ปฐก 7:1 (1) ปญจ 3:17 (2) ปฐก 17:21 (3) พบญ 32:39 (4) นทม 8:9-12
 (5) ฮชว 4:3-9 (6) ปฐก 30:30 (7) ปฐก 37:29 (8) อสค 16:8 (9) ปญจ 1:3

หลายของมนุษย์ทำกันอยู่นั้น
 11 พระองค์ ทรงกระทำ ให้
 สรรพสิ่งตามฤดูกาลของ
 มัน พระองค์ทรงบรรจุโลกไว้ใน
 จิตใจของมนุษย์ เพื่อมนุษย์จะ
 มองไม่เห็นว่าเป็นพระเจ้าทรงกระทำ
 อะไรไว้ ตั้งแต่เดิมจนกาล
 สิ้นสุดไป

12 ข้าพเจ้าทราบแล้วว่า สำหรับ
 เขาไม่มีอะไรที่จะดีไปกว่าเปรม
 ปรีดี และกระทำการดีตลอด
 ชีวิต

13 และว่าเป็นของประทานจาก
 พระเจ้าแก่มนุษย์ ที่จะให้มนุษย์
 ได้กินดื่มและเพลิดเพลินในผล
 ดีแห่งบรรดาการงานของเขา

14 ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าสารพัดที่
 พระเจ้าทรงกระทำก็ ดำรงอยู่
 เป็นนิรันดร์ จะเพิ่มเติมอะไรเข้าไป
 อีกรึก็ได้ หรือจะชักอะไรออก
 เสียก็ไม่ได้ พระเจ้าทรงกระทำ
 เช่นนั้น เพื่อให้คนทั้งหลายมี
 ความยำเกรงต่อพระพักตร์พระ
 องค์

15 อะไรๆซึ่งเป็นอยู่ในปัจจุบัน
 ก็เป็นอยู่นานมาแล้ว อะไรๆที่
 จะเป็นมาก็เคยเป็นอยู่นานมา
 แล้ว และพระเจ้าทรงแสวง
 หาอะไรๆที่ล่วงไปนั้น

16 ยิ่งกว่านั้นอีก ที่ภายใต้ดวง
 อาทิตย์ข้าพเจ้าเห็นว่า ในที่ของ
 ความยุติธรรมมีความชั่วร้ายอยู่

ด้วย และในที่ของความชอบ
 ธรรมมีความชั่วร้ายอยู่ด้วย

17 ข้าพเจ้ารำพึงในใจของข้าพ-
 เจ้าว่า "พระเจ้าจะทรงพิพากษา
 คนชอบธรรมและคนชั่วร้าย
 เพราะมีกาลกำหนดไว้สำหรับ
 ทุกเรื่อง และสำหรับการทำงานทุก
 อย่าง"

18 ข้าพเจ้ารำพึงในใจของข้าพ-
 เจ้าเกี่ยวกับสภาพของบุตรทั้ง
 หลายของมนุษย์ว่า "พระเจ้าทรง
 ทดสอบเขาเพื่อจะสำแดงว่าเขา
 เป็นเพียงสัตว์"

19 เพราะว่าเหตุการณ์ของบุตร
 ทั้งหลายของมนุษย์กับเหตุ-
 การณ์ของสัตว์เดี๋ยวจน
 นั้นเหมือนกันคือเป็นเหตุการณ์
 อันเดียวกัน ฝ่ายหนึ่งตาย อีก
 ฝ่ายหนึ่งก็ตายเหมือนกัน ทั้ง
 สองมีลมหายใจอย่างเดียวกัน
 และมนุษย์ไม่มีอะไรดีกว่าสัตว์
 เดี๋ยวจน เพราะสารพัดก็
 อนิจจัง

20 สารพัดไปยังที่เดียวกัน
 สารพัดเป็นมาจากผงคลีดิน
 และสารพัดกลับเป็นผงคลีดิน
 อีก

21 ใครรู้ว่าจิตวิญญาณของ
 มนุษย์ไปสู่เบื้องบนหรือเปล่า
 และวิญญาณของสัตว์เดี๋ยวจน
 ลงไปสู่พิภพโลกหรือเปล่า

22 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็น

(12) ปญจ 3:22 (13) ปญจ 2:24 (14) สดต 33:11 (15) ปญจ 1:9 (16) ปญจ 4:1
 (17) ปญจ 1:16; 2:1 (18) ปฐก 3:17-19; โยบ 14:1-4 (19) ปญจ 2:16
 (20) ปญจ 3:21; 6:6 (21) ปญจ 12:7; ลก 16:22-23 (22) ปญจ 3:11-12

ว่า ไม่มีอะไรดีไปกว่าที่มนุษย์ จะเปรมปรีดีในการงานของตน ด้วยว่านั่นเป็นส่วนของเขา ใคร จะนำเขาให้เห็นว่าอะไรจะเป็น ภายหลังจากเขา

บรรดาการข่มเหงและการพบ อุปสรรคต่างๆก็อนิจจัง

4 ข้าพเจ้าพิจารณาบรรดาการ ข่มเหงที่เกิดขึ้นภายใต้ดวง อาทิตย์อีก และดูเถิด น้ำตาของ ผู้ที่ถูกข่มเหง ไม่มีคนเล้าโลม เขา ฝ่ายผู้ข่มเหงเขานั้นกุมอำนาจ แต่หาผู้ใช้โลมเขาไม่ **2** เพราะฉะนั้นข้าพเจ้ายกย่อง คนตายที่ตายไปแล้วมากกว่าคน เป็นที่ยังเป็นอยู่

3 เออ คนที่ยังไม่เป็นมา ที่ไม่ เห็นการชั่วที่อุบัติขึ้นภายใต้ดวง อาทิตย์ ก็ยิ่งดีกว่าคนทั้งสอง จำพวกนั้น

4 แล้วข้าพเจ้าพิจารณาบรรดา การงานตรากตรำและบรรดาฝีมือนี้อีก เพราะเหตุนี้คนก็ ถูกเพื่อนบ้านของตนริษยา นี่ก็ เป็นความว่างเปล่าและความ วุ่นวายใจด้วย

5 คนโง่งอมีมือ และกินเนื้อของ ตนเอง

6 ความสงบสุขกำมือหนึ่งยังดี กว่าการทำงานตรากตรำสองกำมือ และกินลมกินแล้ง

7 แล้วข้าพเจ้าเห็นอนิจจังภายใต้

ดวงอาทิตย์อีก

8 คือ คนหนึ่งอยู่ตัวคนเดียว ไม่มีคนอื่น ไม่มีบุตรหรือพี่น้อง แต่เขาทำการงานไม่หยุดหย่อน ตาของเขาไม่เคยอึมความมั่งคั่ง เขาไม่เคยคิดว่า "ข้าตรากตรำ ทำงานและตัวข้าอดๆอยากๆ เพื่อผู้ใด" นี่ก็อนิจจังด้วย และเป็นเรื่องเลวร้าย

9 สองคนก็ดีกว่าคนเดียว เพราะ ว่าเขาทั้งสองย่อมได้รับผลตอบแทนอย่างดีสำหรับการทำงานของเขา

10 ด้วยว่าถ้าคนหนึ่งล้มลง อีก คนหนึ่งจะได้พยุงเพื่อนของตน ให้ลุกขึ้น แต่วิบัติแก่คนนั้นที่ อยู่คนเดียวเมื่อเขาล้มลง เพราะ ไม่มีผู้อื่นพยุงยกเขาให้ลุกขึ้น

11 อนึ่ง ถ้าสองคนนอนอยู่ด้วยกัน เขาก็อบอุ่น แต่ถ้านอนคนเดียวจะอุ่นอย่างไรได้เล่า

12 แม้คนหนึ่งสู้คนเดียวได้ สองคนจะสู้เขาได้แน่ เชือกสามเกลียวจะขาดง่ายก็หาไม่ได้

13 เด็กยากจนและมีสติปัญญาก็ ดีกว่ากษัตริย์ชราและโหดเขลา ผู้รับคำแนะนำอีกไม่ได้แล้ว

14 เพราะท่านออกมาจาก เรือนจำแล้วขึ้นครองราชสมบัติ ในขณะที่มีคนเกิดในราชอาณาจักรของท่านเองกลายเป็นคน จน

(1) โยบ 6:29 (2) ปญจ 2:17 (3) ปญจ 6:3-5 (4) ปฐก 4:4-8 (5) สภข 6:10-11 (6) สดต 37:16 (8) ปญจ 4:9-12 (9) ปฐก 2:18 (10) อพย 32:2 (11) 1 พกษ 1:1-2 (12) 2 ซมอ 23:9 (13) ปญจ 9:15-16 (14) ปฐก 41:14

15 ข้าพเจ้าพิจารณาบรรดาคนที่มีชีวิตเดินไปเดินมาอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์ ทั้งเด็กคนที่สองนั้นที่จะขึ้นไปแทนท่าน

16 ประชาชนทั้งหลายคือบรรดาผู้ซึ่งอยู่ก่อนนั้นไม่มีที่สิ้นสุดและบรรดาคนที่มาภายหลังก็จะไม่เปรมปรีดีในท่านด้วย แน่نون นี่ก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย

ชีวิตก็อนิจจัง

5 เจ้าจงระวังเท้าของเจ้าเมื่อเจ้าไปยังพระนิเวศของพระเจ้า เพราะการเข้าใกล้ซัดเพื่อจะฟังก็ดีกว่าคนเขลาถวายสักการบูชา ด้วยว่าเขาไม่รู้วาทนกำลังทำชั่ว

2 อย่าให้ใจของเจ้าเร็วและอย่าให้ปากของเจ้าพูดโพล่งๆ ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงสถิตในสวรรค์และเจ้าอยู่บนแผ่นดินโลก เหตุฉะนั้นเจ้าจึงพูดน้อยคำ

3 ความฝันจะสำเร็จโดยมีงานมาก และจะรู้จักเสียงคนเขลาได้ เพราะการพูดมาก

4 เมื่อเจ้าปฏิญาณไว้ต่อพระเจ้า อย่าชักช้าที่จะทำตามคำปฏิญาณนั้นให้สำเร็จ เพราะพระองค์หาชอบพระทัยในคนเขลาไม่ จงทำตามที่เจ้าปฏิญาณไว้เถิด

5 ที่เจ้าจะไม่ปฏิญาณก็ยิ่งดีกว่าที่เจ้าปฏิญาณแล้วไม่ทำตาม

6 อย่าให้ปากของเจ้าเป็นเหตุนำตัวเจ้าให้กระทำผิดไป และอย่าพูดต่อหน้าทูตสวรรค์ว่า นี่แหละเป็นความพลั้งเผลอ เหตุไฉนจะให้พระเจ้าทรงพระพิโรธเพราะเสียงพูดของเจ้าแล้วทรงทำลายการงานแห่งนำมือของเจ้าเสียเล่า

7 เพราะว่าเมื่อฝนมากและคำพูดมาก ก็มีอนิจจังต่างๆ ด้วย แต่เจ้าจงยำเกรงพระเจ้าเถิด

8 ถ้าเจ้าเห็นคนจนในเมืองถูกข่มเหงก็ดี เห็นความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมถูกเอาไปเสียก็ดี เจ้าอย่าประหลาดใจในเรื่องนั้น ด้วยว่ามีเจ้าหน้าที่คอยจับตาเจ้าหน้าที่อยู่ แล้วยังมีผู้สูงกว่าอีกชั้นหนึ่งจับตาอยู่เหนือพวกเขาทั้งสิ้น

9 ยิ่งกว่านั้นอีก ผลประโยชน์แห่งแผ่นดินโลก ก็อยู่ที่เขาเหล่านั้นทั้งหมด กษัตริย์เองก็ได้รับการเลี้ยงดูจากไร่นา

10 คนรักเงินย่อมไม่อิ่มเงินและคนรักสมบัติไม่รู้จักอิ่มกำไร นี่ก็อนิจจังด้วย

11 เมื่อของดีเพิ่มพูนขึ้น คนกินก็มีคับคั่งขึ้น คนที่เป็นเจ้าของทรัพย์จะได้ประโยชน์อะไร นอกจากจะได้ชมเล่นเป็นขวัญตาเท่า

(15) 2 ซมอ 15:6 (16) 2 ซมอ 15:12 (1) ปฐก 28:16 (2) ปฐก 18:27

(3) ปญจ 10:12 (4) ปฐก 28:20 (5) พบญ 23:22 (6) ปญจ 5:1 (7) ปญจ 7:18

(8) ปญจ 3:16 (9) ปฐก 1:29-30 (10) ปญจ 4:8 (11) ปฐก 12:16; 13:2

นั้น

12 การหลับของกรรมกรก็ผาสุก
ไม่ว่าเขาจะได้กินน้อยหรือได้กิน
มาก แต่ความอึดท้องของคน
มั่งมีก็ไม่ช่วยเขาให้หลับ

13 ยังมีสิ่งเลวร้ายอันน่าสลดใจ
อีกอย่างหนึ่งที่ข้าพเจ้าเห็นภายใต้ดวงอาทิตย์ คือทรัพย์สินสมบัติ
ที่เจ้าของได้เก็บไว้จนเกิดเป็น
ภัยแก่ตน

14 และทรัพย์สินสมบัตินั้นสูญเสีย
ไปโดยเรื่องยากลำบากอันชั่ว
ร้าย และเขาให้กำเนิดบุตรชาย
คนหนึ่ง แต่ไม่มีอะไรในมือเขา

15 เขาได้คลอตมาจากครรภ์
มารดาฉันใด เขาจะกลับไปอย่าง
เปลือยเปล่าเช่นเดียวกับที่เขา
มาฉันนั้น และเขาจะเอาอะไรซึ่ง
เป็นผลจากหยาดเหงื่อแรงงาน
ของเขาติดมือไปไม่ได้เลย

16 นี่เป็นสิ่งเลวร้ายอันน่าสลด
ใจอีก คือเขาได้เกิดมาอย่างไร
เขาก็ต้องไปอย่างนั้น เขาจะได้
ประโยชน์อะไรเล่าที่เขาได้ลง
แรงเพื่อลมแล้ง

17 อนึ่งเขาได้รับประทานอยู่ใน
ความมืดตลอดปีเดือนของเขา
เขามีความทุกข์อย่างสาหัสและมี
โทโสพร้อมกับความเจ็บไข้

18 ดูเถิด ที่ข้าพเจ้าเห็นดีและ
สมควร คือให้กินและดื่ม กับ
ปรีดาในผลดีแห่งบรรดากิจการ

ของตนที่ตนกระทำภายใต้ดวง
อาทิตย์ ตลอดปีเดือนแห่งชีวิต
ของตนที่พระเจ้าทรงประทาน
แก่ตน เพราะการนี้แหละเป็นส่วน
ของตน

19 อนึ่งทุก ๆ คนที่พระเจ้าทรง
ประทานทรัพย์สินสมบัติและความ
มั่งคั่งให้ ก็ได้ทรงโปรดให้มีอำน
าจรับประทานของเหล่านั้น ได้
รับส่วนของตน และยินดีปรีดา
ในการงานของตนได้ นี่แหละ
เป็นของประทานจากพระเจ้า

20 เขาจะได้ไม่ตองนี้ก็ถึงปี
เดือนแห่งชีวิตของตนมาก
เพราะพระเจ้าทรงตอบเขาในสิ่ง
ที่ให้ใจเขาปิติยินดี

6 ทรัพย์สินสมบัติก็อนิจจัง
มีสิ่งเลวร้ายอย่างหนึ่งที่
ข้าพเจ้าเห็นภายใต้ดวงอา
ทิตย์ และสิ่งนั้นหนักแก่นมนุษย์
2 คือมนุษย์คนใดที่พระเจ้าทรง
ประทานทรัพย์สินสมบัติ ความมั่ง
คั่งและยศฐาบรรดาศักดิ์ให้ จน
สิ่งใด ๆ ที่เขาปรารถนาสำหรับตัว
จิตใจเขาก็มีครบไม่ขาดเลย แต่
พระเจ้ามิได้ทรงโปรดให้เขามี
อำนาจรับประทานสิ่งนั้นได้ คน
นอกบ้านนอกเมืองกลับรับ
ประทานสิ่งนั้น นี่ก็อนิจจัง และ
เป็นความทุกข์ใจอย่างร้ายแรง
3 แม้ว่ามนุษย์คนใดมีบุตรสัก
ร้อยคน และมีอายุอยู่หลายปี

(12) สดต 4:8 (13) ปญจ 4:8 (14) โยบ 5:5 (15) โยบ 1:21 (16) ปญจ 2:22; 5:13

(17) ปฐก 3:17 (18) ปญจ 2:24; 3:12 (19) ปญจ 2:24 (20) สดต 37:16

(1) ปญจ 5:13 (2) 1 พกษ 3:13; ปญจ 5:19 (3) ปฐก 33:5; 1 ซมอ 2:20-21

จนปีเดือนของเขาก็มากมาย แต่จิตใจของเขาหาได้อิ่มด้วยของดีไม่ ยิ่งกว่านั้นอีก เขาไม่มีงานฝังศพของตนด้วย ข้าพเจ้าว่าบุตรที่เกิดมาแห่งเสียยิ่งดีกว่าคนนั้น 4 เพราะเด็กนั้นเกิดมาอนิจจังและตายไปในความมืด และชื่อของเขาถูกปิดไว้ในความมืด 5 ยิ่งกว่านั้นอีก ยังไม่ทันเห็นตะวันหรือยังไม่ทันรู้เรื่องราวอะไร เด็กคนนี้มีความสุขยิ่งกว่าผู้ใหญ่ที่เสียอีก 6 เออ แม้ว่าเขามีชีวิตอยู่พันปี ทวีอีกเท่าตัว แต่ไม่ได้เห็นของดีอะไร ทุกคนมิได้ลงไปทีเดียวกันหมดดอกหรือ 7 บรรดาการงานของมนุษย์ก็เพื่อปากของเขา แต่ถึงกระนั้นเขาก็ไม่รู้จักอิ่ม 8 ด้วยว่าคนมีสติ ปัญญาได้เปรียบอะไรกว่าคนเขลาแล้ว หรือคนยากจนที่รู้จักดำเนินชีวิตของตนอยู่ต่อหน้าคนที่มั่งมีชีวิตก็ได้เปรียบอะไร 9 เห็นแล้วกับนี้ย่นตาก็ดีกว่าความปรารถนาที่ตระเวนไป นี่ก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย 10 สิ่งใดซึ่งมีอยู่เดี๋ยวนี้ เขาได้ใช้ชื่อเรียกสิ่งนั้นนานมาแล้ว และก็ทราบกันแล้วว่ามนุษย์คืออะไร และเขาไม่อาจโต้เถียงกับ

พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์เดชะกว่าตนได้

11 ยังมีสิ่งของมากที่ยังอนิจจังมากแล้วจะเป็นประโยชน์อะไรแก่มนุษย์เล่า

12 ใครคนไหนรู้ว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ดีสำหรับมนุษย์ในชีวิตนี้ คือในระยะวันเดือนปีทั้งหลายแห่งชีวิตอันเหลว ๆ ของตนที่ได้เสียไปดุจตั้งเงาเล่า หรือใครผู้ใดอาจบอกกับมนุษย์ได้ว่า สิ่งนี้สิ่งนั้นจะเกิดขึ้นภายหลังตอนที่ภายใต้ดวงอาทิตย์

สิ่งสามานย์ต่าง ๆ ที่มนุษย์พบก็ทำให้ไม่สมหวังและ

ไม่สมปรารถนา

7 ชื่อเสียงดีก็ประเสริฐกว่าน้ำมันหอมอย่างวิเศษ และวันตายก็ดีกว่าวันเกิด

2 ไปยังเรือนที่มีการไวทุกข์ก็ดีกว่าไปยังเรือนที่มีการเลี้ยงกันเพราะนั่นเป็นวาระสุดท้ายของมนุษย์ทั้งปวง และผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่จะเอาเหตุการณ์นั้นใส่ไว้ในใจ

3 ความโศกเศร้าก็ดีกว่าการหัวเราะ เพราะความเศร้าหมองของใบหน้าก็ทำให้จิตใจดีขึ้นได้

4 จิตใจของคนที่มีสติปัญญา ย่อมอยู่ในเรือนที่มีความโศกเศร้า แต่จิตใจของคนเขลา ย่อมอยู่ในเรือนที่มีการสนุกสนาน

(4) สดต 109:13 (5) โยบ 3:10 (6) ปฐก 5:5 (7) ปฐก 3:17-19 (8) ปญจ 2:14-16 (9) ปญจ 2:24 (10) ปญจ 1:9 (11) ปญจ 1:6-9 (12) ปญจ 2:3 (1) สภข 15:30 (2) ปฐก 48:1 (3) สดต 119:67 (4) นหม 2:2

5 พังคำตำหนิของคนที่มีสติ ปัญญายิ่งดีกว่าให้คนฟังเพลงของคนเขลา

6 มีเสียงแตกของเรือพินามอยู่ใต้หม้อฉันใด เสียงหัวเราะของคนเขลาก็ฉันนั้น นี่ก็อนิจจังด้วย

7 แท้จริงการบีบบังคับกระทำให้ผู้มีสติปัญญาโง่ไป และสินบนก็กระทำให้ความเข้าใจเสียไป

8 เบื้องปลายแห่งสิ่งใด ๆ ก็ดีกว่า เบื้องต้นแห่งสิ่งนั้น ๆ มีใจอดกลั้นก็ดีกว่ามีใจหงักร

9 อย่าให้ใจของเจ้าโกรธเร็ว เพราะความโกรธมีประจำอยู่ในทรวงอกของคนเขลา

10 อย่าว่า "อะไรหนอเป็นเหตุให้กาลก่อนดีกว่ากัลบัดนี้" เพราะที่เจ้าได้ถามนั้นไม่ได้ถามด้วยสติปัญญา

11 สติปัญญาประกอบกับมรดกก็เป็นของดี การนั้นเป็นประโยชน์แก่คนที่ได้เห็นดวงตะวัน

12 เงินเป็นเครื่องป้องกันฉันใด สติปัญญาก็เป็นเครื่องป้องกันฉันนั้น และผลประโยชน์ของความรู้ คือสติปัญญาช่วยรักษาชีวิตของผู้ที่มีสติปัญญานั้น

13 จงพิจารณาพระราชกิจของพระเจ้า สิ่งใด ๆ ที่พระองค์ทรงกระทำให้คุณอยู่แล้ว ใครจะเหยียดสิ่งนั้น ๆ ให้ตรงได้เล่า

14 ในวันแห่งความเจริญก็จง

ชื่นชมยินดี แต่ในวันแห่งความทุกข์ยากก็จงพิจารณา พระเจ้าทรงบันดาลให้มีทั้งสองอย่าง เพื่อมนุษย์จะไม่ค้นได้ว่าเมื่อเขาล่วงไปแล้วจะมีอะไรมา

15 ข้าพเจ้าเห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นในชีวิตอนิจจังของข้าพเจ้า คือคนชอบธรรมพินาศในความชอบธรรมของตัว และมีคนชั่วร้ายมีชีวิตยืนยาวในการกระทำชั่ว

16 อย่าเป็นคนชอบธรรมเกินไป และอย่าฉลาดเกินตัว เหตุใดเจ้าจะทำตัวให้พินาศเสียเล่า

17 อย่าชั่วมากนัก หรืออย่าเป็นคนเขลา ทำไมเจ้าจะไปตายเสียก่อนถึงวาระของเจ้าเล่า

18 ก็ดีอยู่แล้วที่เจ้าจะยึดถือสิ่งเหล่านี้ไว้ เออ เจ้าอย่าแบมือปล่อยสิ่งนั้นให้หลุดลอยเสียทีเดียว เพราะว่าผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้าจะพ้นจากบรรดาสิ่งที่กล่าวมานี้

19 สติปัญญาเป็นกำลังแก่คนฉลาดดีกว่าผู้มีอำนาจใหญ่โตลิบคนที่อยู่ในเมือง

20 แน่ทีเดียวไม่มีคนชอบธรรมสักคนเดียวบนแผ่นดินโลก ที่ได้ประพุดลิ้นแต่ความดี และไม่กระทำบาปเลย

21 อย่าสนใจฟังบรรดาถ้อยคำที่ใคร ๆ กล่าว เกรงว่าเจ้าจะได้ยิน

(5) สดต 141:5 (7) พบญ 28:33 (8) สดต 126:5 (9) 1 ซมอ 25:21 (10) วนฉ 6:13 (11) ปญจ 9:15 (12) โยบ 1:10 (13) โยบ 37:14 (14) ปญจ 3:4 (15) ปญจ 2:23 (16) สภษ 25:16 (17) ยรม 2:33 (18) ปญจ 11:6 (19) ปญจ 9:15 (20) 1 พกษ 8:46

ทาสของเจ้าแข่งดำตัวเจ้า
 22 ด้วยว่าเจ้าก็แจ้งอยู่กับใจของ
 เจ้าเองหลายครั้งหลายหนแล้ว
 ว่า ตัวเจ้าเองได้แข่งดำคนอื่น
 เหมือนกัน
 23 บรรดาข้อความเหล่านี้ข้าพ-
 เจ้าได้ชั้นสูตรดูด้วยใช้สติปัญ-
 ญาแล้ว ข้าพเจ้าว่า "ข้าพเจ้าจะ
 ได้ปัญญา" แต่ปัญญานั้นกลับ
 อยู่ห่างไกลจากข้าพเจ้า
 24 สิ่งที่อยู่ไกลและลึกล้ำเหลือ
 เกิน ใครผู้ใดจะค้นออกมาได้
 25 ใจข้าพเจ้าหวนกลับมาเรียน
 รู้และเสาะแสวงหาสติปัญญา
 และมูลเหตุของสิ่งต่างๆ เพื่อให้
 รู้ความชั่วร้ายแห่งความเขลา
 คือความเขลาและความบ้าบอ
 26 ข้าพเจ้าได้พบอีกสิ่งหนึ่งซึ่ง
 ขมขื่นยิ่งกว่าความตาย คือผู้
 หญิงที่มีใจเป็นบ่วงแรวและชาย
 มือของนางเป็นโซ่ตรวน คนใด
 เป็นคนที่พอพระทัยพระเจ้า คน
 นั้นจะหนีพ้นนาง แต่คนบาปจะ
 ถูกผู้หญิงคนนั้นจับเอาไป
 27 ปัญญาจารย์กล่าวว่า ดูเถิด
 ข้าพเจ้าพบดังต่อไปนี้ โดยเอา
 เรื่องหนึ่งมาประติษฐิตติดต่อกับ
 อีกเรื่องหนึ่ง เพื่อหามูลเหตุ
 28 ซึ่งจิตใจของข้าพเจ้ายังกำลัง
 หาแล้วหาอีก แต่ข้าพเจ้าหาได้
 พบปะไม่ ในชายพันคนจะพบ
 ชายจริงสักคนหนึ่ง แต่จะหา

หญิงแท้สักคนหนึ่ง ในจำนวน
 พันคนก็หาไม่พบ
 29 ดูเถิด ข้าพเจ้าพบแต่ความนี้
 ต่างหาก คือพระเจ้าทรงสร้าง
 มนุษย์ให้เป็นคนเที่ยงธรรม แต่
 มนุษย์ทั้งหลายได้ค้นคว้ากล
 ุบายต่างๆ ออกมา

ดูเหมือนว่าคนชั่วเจริณ
 ขณะเมื่อคนดีล้มเหลว

8 ใครผู้ใดจะเหมือนนัก
 ปราศญ์ หรือใครเล่าจะอธิบาย
 อะไรๆ ก็ได้ สติปัญญาของ
 มนุษย์กระทำใ้ใบหน้าของเขา
 ผ่องใส และใบหน้าของเขาที่
 แข็งกระด้างก็เปลี่ยนไป

2 ข้าพเจ้าแนะนำว่า จงถือรักษา
 พระบัญชาของกษัตริย์ และที่
 เกี่ยวข้องกับคำปฏิญาณต่อพระ
 เจ้า

3 อย่ารีบออกไปให้พ้นพระ
 พักตร์กษัตริย์ อย่ายืนอยู่ฝ่าย
 ความชั่วร้าย เพราะกษัตริย์ย่อม
 ทรงกระทำอะไรๆ ตามชอบพระ
 ทัยพระองค์

4 ด้วยว่าพระดำรัสของกษัตริย์
 อยู่ที่ไหน อำนาจก็อยู่ที่นั่น และ
 ใครผู้ใดจะกราบทูลถามพระ
 องค์ได้ว่า "พระองค์ทรงกระทำ
 อะไรเช่นนั้น"

5 ผู้ที่รักษาพระบัญชาจะไม่
 ประสบความชั่วร้าย และจิตใจ
 ของคนที่มีสติปัญญาที่เข้าใจทั้ง

(23) ปฐก 3:5 (24) พบทญ 30:11 (25) ปญจ 1:13 (26) วนล 16:18 (27) ปญจ 1:1-2
 (28) ปญจ 7:23-24 (29) ปฐก 1:26-27 (1) ปญจ 2:13-14 (2) สกษ 24:21
 (3) ปญจ 10:4 (4) 1 พกษ 2:25 (5) อพย 1:17; ปญจ 5:2

วาระและคำตัดสิน
6 ด้วยว่าไม่ว่าอะไรที่นั่นย่อมมี
วาระและคำตัดสิน ฉะนั้นความ
ลำบากของมนุษย์จึงเป็นภาระ
หนักแก่ตัวเขา

7 ด้วยเขาไม่ทราบว่าจะอะไรจะเกิด
ขึ้น ด้วยใครจะบอกแก่เขาได้ว่า
สิ่งนั้นจะเกิดขึ้นเวลาใด

8 หากมีมนุษย์คนใดมีอำนาจ
เหนือจิตวิญญาณที่จะรังจิต
วิญญาณได้ไม่ หรือหากมีอำนาจ
อันใดเหนือวันตายไม่ การสง-
ครามนั้นย่อมไม่มีการปลด
ปล่อย ความชั่วร้ายย่อมไม่มีการ
ปลดปล่อยผู้ที่ถูกมอบให้ไว้

9 บรรดาการนี้ข้าพเจ้าเห็นหมด
แล้ว และข้าพเจ้าสนใจกิจการ
ทุกอย่างที่เขากระทำกันภายใต้
ดวงอาทิตย์ มีวาระซึ่งให้คน
หนึ่งมีอำนาจเหนืออีกคนหนึ่ง
ที่จะมาทำอันตรายเขา

10 ข้าพเจ้าได้เห็นเขาฝังคนชั่ว
ร้าย ผู้ซึ่งเคยเข้าออกที่สถาน
บริสุทธิ์ และมีคนลืมหอกในเมือง
ที่คนชั่วร้ายนั้นเองกระทำสิ่งเช่น
นั้น นี่ก็อนิจจังด้วย

11 เพราะการตัดสินการกระทำ
ชั่วนั้น เขาไม่ได้ลงโทษโดยเร็ว
เหตุฉะนั้นใจบุตรทั้งหลายของ
มนุษย์จึงเจตนามุ่งที่จะกระทำ
ความชั่ว

12 แม้ว่าคนบาปทำชั่วตั้งร้อย

ครั้ง และอายุเขายังยืนอยู่ได้
ถึงกระนั้นข้าพเจ้ายังรู้แน่ว่า
ความดีจะมีแก่เขาทั้งหลายที่ยำ
เกรงพระเจ้า คือที่มีความยำ
เกรงต่อพระพักตร์พระองค์

13 แต่ว่าจะไม่เป็นการดีแก่คน
ชั่วร้าย อายุของเขาที่เป็นตั้งเงา
ก็จะมี ยี่ดยาวออกไปได้
เพราะเขาไม่มีความยำเกรงต่อ
พระพักตร์พระเจ้า

14 ยังมีอนิจจังอีกอย่างหนึ่ง
ที่กระทำกันบนแผ่นดินโลก คือมี
คนชอบธรรมรับเหตุการณ์อัน
เป็นเหตุการณ์ที่คนชั่วควรรับ
และมีคนชั่วรับเหตุการณ์อัน
เป็นเหตุการณ์ที่คนชอบธรรม
ควรรับ ข้าพเจ้ากล่าวได้ว่า นี่ก็
อนิจจังด้วย

15 แล้วข้าพเจ้าจึงสนับสนุนให้
หาความสนุกสนาน ด้วยว่าภาย
ใต้ดวงอาทิตย์ มนุษย์ไม่มีอะไร
ดีไปกว่ากินและดื่ม กับชื่นชม
ยินดี ด้วยว่าอากาศนี้คลุกคลีไป
ในการงานของตนตลอดปีเดือน
แห่งชีวิตของตน ที่พระเจ้าทรง
โปรดประทานแก่ตนภายใต้ดวง
อาทิตย์

16 เมื่อข้าพเจ้าตั้งใจจะเข้าใจ
สติ ปัญญาและทราบธุรกิจที่
กระทำกันในโลก (ที่เขาอดหลับ
อดนอนทำกันตลอดวันตลอด
คืน)

(6) ปญจ 3:1, 11 (7) ปญจ 6:12 (8) 2 ซมอ 14:14; ปญจ 3:21 (9) ปญจ 1:14
(10) 2 พกษ 9:34-35 (11) อพย 8:15 (12) ปญจ 5:16; 7:15 (13) โยบ 18:5
(14) ปญจ 4:4, 8 (15) ปญจ 2:24; 3:12-13 (16) ปญจ 7:25; 8:7

17 แล้วข้าพเจ้าจึงเห็นบรรดาพระราชกิจของพระเจ้าว่ามนุษย์จะค้นหาความเข้าใจในพระราชกิจที่บังเกิดอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์หาได้ไม่ เพราะว่าถึงแม้มนุษย์จะออกแรงค้นหาสักปานใดก็ยังจะค้นหาให้พบไม่ได้ เออ ยิ่งกว่านั้นอีก แม้ว่านักปราชญ์คนใดนึกเอาว่าเขาจะเข้าใจแล้ว เขาก็ยังค้นหาไม่พบ

หลักการต่างๆ

สำหรับการดำเนินชีวิต

9 ข้าพเจ้าได้นำเรื่องราวเหล่านี้มาคิด ตรวจพิจารณาให้ลึกลงว่า คนชอบธรรมและคนมีสติปัญญารวมทั้งกิจการของเขาทั้งหลาย ก็อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า จะทรงรักหรือทรงเกลียดก็ตาม มนุษย์หาไม่รู้ไม่ ทุกอย่างก็อยู่ต่อหน้าเขาทั้งหลาย 2 สิ่งสารพัดตกแก่คนทั้งปวงเหมือนกันหมด คือเหตุการณ์อันเดียวกันตกแก่คนชอบธรรมและคนชั่ว ตกแก่คนดี ตกแก่คนสะอาดและคนที่มีมลทิน ตกแก่ผู้ที่ถวายสัตวบูชา และแก่ผู้ที่ไม่ถวายสัตวบูชา ตกแก่คนดีอย่างไรก็ตกแก่คนบาปอย่างนั้น ตกแก่คนปฏิบัติอย่างใดก็ตกแก่คนไม่กล้าปฏิบัติอย่างนั้น 3 นี้แหละเป็นสิ่งที่เลวร้ายที่มีอยู่ในบรรดาการที่บังเกิดขึ้นภายใต้

ดวงอาทิตย์ คือว่ามีเหตุการณ์อันเดียวกันที่ตกแก่คนทั้งปวงเออ จิตใจของบุตรทั้งหลายของมนุษย์ก็เต็มไปด้วยความชั่วและความบาปอยู่ในใจของเขาเมื่อมีชีวิตและต่อจากนั้นเขาก็ไปอยู่กับคนตาย

4 ส่วนคนใดที่มีวสุมอยู่กับคนทั้งปวงที่มีชีวิต คนนั้นก็มีความหวังใจได้ ด้วยว่าสุนัขที่เป็นอยู่ก็ยังดีกว่าสิงโตที่ตายแล้ว

5 เพราะว่าคนเป็นย่อมรู้ว่าเขาเองจะตาย แต่คนตายแล้วก็ไม่รู้อะไรเลย เขาหาได้รับรางวัลอีกไม่ ด้วยว่าใครๆก็พากันลืมเขาเสียหมด

6 ทั้งความรัก ความชิง และความอิจฉาของเขาได้สาบสูญไปแล้ว ในบรรดาการที่บังเกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ เขาทั้งหลายหามีส่วนร่วมอีกต่อไปไม่

7 ไปเถิด ไปปรับปรุทานอาหารของเจ้าด้วยความชื่นชม และไปดื่มน้ำองุ่นของเจ้าด้วยใจร่าเริง เพราะพระเจ้าทรงเห็นชอบกับการงานของเจ้าแล้ว

8 จงให้เสื่อผ้าของเจ้าชาวอยู่เสมอ และน้ำมันที่ศีรษะของเจ้าก็อย่าให้ขาด

9 เจ้าจงอยู่กินด้วยความชื่นชมยินดีกับภรรยาซึ่งเจ้ารักตลอดปีเดือนแห่งชีวิตอนิจจังของเจ้า

(17) ปญจ 3:11 (1) ปญจ 1:17; 7:25 (2) โยบ 21:7; ปญจ 2:14-16 (3) ปญจ 6:5

(4) โยบ 14:7-12; 27:8 (5) โยบ 30:23; ปญจ 7:2 (6) อพย 1:8; โยบ 3:17-18

(7) ปฐก 12:19; มก 7:29 (8) 2 ซมอ 19:24; อสธ 8:15 (9) สภข 5:18-19

ซึ่งพระองค์ได้ทรงประทานให้ แก่เจ้าภายใต้ดวงอาทิตย์ ตลอดปีเดือนอนิจจังของเจ้า ด้วยว่านั่นเป็นส่วนในชีวิตและการงานของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ออกแรงกระทำภายใต้ดวงอาทิตย์

10 มือของเจ้าจับทำการงานอะไร จงกระทำการนั้นด้วยเต็มกำลังของเจ้า เพราะว่าในแดนคนตายที่เจ้าจะไปนั้นไม่มีการงาน หรือแนวความคิด หรือความรู้ หรือสติปัญญา

11 ข้าพเจ้าได้เห็นภายใต้ดวงอาทิตย์อีกว่า คนเร็วไม่ชนะในการวิ่งแข่งเสมอไป หรือฝ่ายมีกำลังไม่ชนะสงครามเสมอไป หรือคนฉลาดไม่รับประทานเสมอไป หรือคนมีความเข้าใจไม่ร่ำรวยเสมอไป หรือผู้ที่เชี่ยวชาญไม่ได้รับความโปรดปรานเสมอไป แต่วาระและโอกาสมีมาถึงเขาทุกคน

12 เพราะว่ามนุษย์ไม่รู้วาระของตน ปลาติดอยู่ในอวนอันร้ายฉันใด และนกถูกดักติดอยู่ในบ่วงแร้วฉันใด วาระอันร้ายก็มาถึงบุตรทั้งหลายของมนุษย์ เขาก็ถูกวาระอันร้ายนั้นดักจับติดโดยฉับพลันเหมือนกันฉันนั้น

13 ข้าพเจ้าเห็นเรื่องสติปัญญา ภายใต้ดวงอาทิตย์ เห็นว่าเป็นเรื่องใหญ่โตดังต่อไปนี้

14 ยังมีเมืองเล็กๆเมืองหนึ่ง มีคนอยู่ในเมืองนั้นน้อยคนแล้ว มีมหากษัตริย์มาตีเมืองนั้นและล้อมเมืองนั้นไว้ และสร้างเครื่องล้อมไว้รอบเมือง

15 แต่ในเมืองนั้นมีชายฉลาดแต่ยากจนอยู่คนหนึ่ง และชายคนนั้นช่วยเมืองนั้นไว้ให้พ้นด้วยปัญญาของตน แต่หาไม่มีใครจดจำรำลึกถึงชายยากจนคนนั้นไม่

16 แต่ข้าพเจ้าว่า สติปัญญาก็ดีกว่ากำลังวังชา ถึงสติปัญญาของชายยากจนคนนั้น ถูกดูแคลนและถ้อยคำของเขาไม่มีใครฟังก็ตามที่

17 ถ้อยคำของคนฉลาดได้ยินในที่สงัดมากกว่าสิงหนาทของผู้ครอบครองในหมู่คนเขลา

18 สติปัญญาดีกว่าเครื่องอาวุธยุทธโศปกรณ์ แต่คนบาปคนเดียวย่อมบั่นรอนความดีเสียเป็นอันมากได้

ความโง่เขลา ความชั่วร้าย

10 และความล้มเหลวของมนุษย์
10 แผลงวันตายย่อมทำให้
ซึ้ง ผึ้งของคนปรุงยาบาดเจ็บไป ดังนั้นความโง่เขลา
นิดหน่อยก็ทำให้เขาเสียชื่อด้วย
ในเรื่องสติปัญญาและเกียรติยศ
2 จิตใจของคนที่มีสติปัญญา
ย่อมอยู่ที่ข้างขวามือของตน แต่
จิตใจของคนเขลาอยู่ที่ย่าง

(10) กตว 13:30 (11) ปญจ 2:12; 4:1 (12) ปญจ 8:5-7 (13) ปญจ 9:13

(14) 2 ซมอ 20:15-22 (15) ปฐก 40:23 (16) ปญจ 9:18 (17) ปฐก 41:33-40

(18) ปญจ 9:16 (1) อพย 30:34-35 (2) ปญจ 9:10

มือซ้ายของตัว

3 แม่เมื่อคนเขลาที่กำลังเดินไปตามทาง เขาก็ขาดสำนึก และตัวเขามักแสดงแก่ทุกคนว่าตนเป็นคนเขลา

4 ถ้าใจของเจ้านายเกิดโมโหขึ้นต่อท่าน อย่าออกเสียจากที่ของท่าน เพราะว่าอารมณ์เย็นย่อมระงับความผิดใหญ่หลวงไว้ได้

5 มีสิ่งเลวร้ายที่ข้าพเจ้าเห็นภายใต้ดวงอาทิตย์ ประหนึ่งว่าเป็นความผิดซึ่งมาจากผู้มีอำนาจ

6 คือคนเขลาถูกแต่งตั้งไว้ในตำแหน่งสูงใหญ่ และคนมั่งคั่งรับตำแหน่งต่ำต้อย

7 ข้าพเจ้าเห็นทาสขี่ม้า และเจ้านายเดินที่พื้นแผ่นดินอย่างทาส

8 ผู้ใดขุดบ่อไว้ ผู้นั้นจะตกลงในบ่อนั้น ผู้ใดฝังรูด้วยไม้ทะลุเข้าไป งูจะขบกัดผู้นั้น

9 ผู้ใดสกัดหิน ผู้นั้นจะเจ็บเพราะหินนั้น ผู้ใดผ่าขอนไม้ ผู้นั้นจะประสบบอนตรายเพราะขอนไม้ นั้นได้

10 ถ้าขวานทื่อแล้ว และเขาไม่ลับให้คม เขาก็ต้องออกแรงมากกว่า แต่สติปัญญาจะช่วยให้บรรลุความสำเร็จ

11 ถ้าขูขบเสียก่อนที่ทำให้มันแข็ง หมองูก็ไม่เป็นประโยชน์อะไรแล้ว

12 ถ้อยคำจากปากของผู้มีสติ ปัญญาก็มีคุณ แต่ริมฝีปากของคนเขลาจะกลืนตัวเองเสีย

13 ถ้อยคำจากปากของเขาเป็นความเขลาตั้งแต่เริ่ม มปริปาก ตอนจบถ้อยคำนั้นก็เป็นความบ้าบออย่างร้าย

14 คนเขลาพูดมากซ้ำ ซากมนุษย์หาว่าเหตุอันใดจะบังเกิดขึ้น ใครเล่าจะบอกเขาได้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นเมื่อเขาล่วงไป

15 การงานของคนเขลากระทำให้เขาทุกคนเหน็ดเหนื่อย ด้วยว่าเขาไม่รู้จักทางที่จะเข้าไปในกรุง

16 โอ บ้านเมืองเอ๋ย วิบัติแก่เจ้าเมื่อกษัตริย์ของเจ้าเป็นเด็ก และเจ้านายทั้งหลายของเจ้ามีการเลียงกันสนุกสนานแต่เช้า

17 โอ บ้านเมืองเอ๋ย ความสำราญจะมีแก่เจ้า เมื่อกษัตริย์ของเจ้าเป็นบุตรชายของขุนนาง และเจ้านายของเจ้ามีการเลียงตามกาลเทศะ เพื่อจะมีกำลังวังชามีใช้จะตีมิให้มันเมา

18 เพราะความขี้เกียจ หลังคาจึงหักพังลง และเพราะมือเกียจ คร้านเรือนจึงร้าวเฉอะแฉะ

19 เขาจัดงานเลี้ยงไว้เพื่อให้คนหัวเราะ และนำองุ่นทำให้ชื่นบาน และเงินก็จัดให้ได้ทุกอย่าง 20 อย่าแข่งด่ากษัตริย์ เออ แม่

(3) สภษ 13:16 (4) ปญจ 8:3 (5) ปญจ 4:7 (6) วนฉ 9:14 (7) สภษ 19:10

(10) ปญจ 10:15 (11) สดต 58:4 (12) โยบ 4:3-4 (13) วนฉ 14:15 (14) ปญจ 5:3

(15) ปญจ 10:3 (16) 2 พศต 13:7 (17) ปญจ 10:6 (18) สภษ 12:24 (19) ปญจ 2:1

แต่คิดแข่งดำในใจก็อย่าเลย และอย่าแข่งคนมั่งมีที่อยู่ในห้องนอนของเจ้า เพราะนกในอากาศจะคาบเสียงของเจ้าไป หรือตัวที่มีปีกจะเล่าเรื่องนั้น

**คนธรรมดาสามารถ
ได้สิ่งที่ดีที่สุดได้**

1 1 จงโยนขนมปังของเจ้าลง
บนน้ำ เพราะอีกหลาย
วันเจ้าจะพบมันได้

2 จงปันส่วนหนึ่งให้แก่คนเจ็ด
คน เออ ถึงแปดคนก็ให้เถอะ
เพราะเจ้าไม่ทราบว่าจะเลวร้าย
อย่างไรจะบังเกิดขึ้นบนพื้น
แผ่นดิน

3 ถ้าบรรดาเมฆมีฝนอยู่เต็ม มัน
ก็จะเททั้งหมดลงมาบนแผ่นดิน
โลก และถ้าต้นไม้ล้มลงทางใต้
หรือทางเหนือ มันล้มลงตรง
ไหน มันก็นอนอยู่ตรงนั้น

4 ผู้ใดเฝ้าสังเกตลมก็จะไม่
หว่านพืช และผู้ที่มองเมฆก็จะ
ไม่เก็บเกี่ยว

5 เจ้าไม่ทราบทางของวิญญาณ
ว่าไปทางไหน และกระดูกมี
ขึ้นในมดลูกของหญิงที่มีครรภ์
อย่างไรนั้นใด เจ้าก็จะไม่ทราบ
ถึงกิจการของพระเจ้าผู้ทรง
กระทำสิ่งสารพัดนั้น

6 เวลาเช้าเจ้าจงหว่านพืชของ
เจ้า และพอเวลาเย็นก็อย่าหัด
มือของเจ้าเสีย เพราะเจ้าหา

ทราบไม่ว่าการไหนดจะเจริญ การ
นี้หรือการนั้น หรือการทั้ง
สองจะเจริญดีเหมือนกัน

7 แสงสว่างเป็นที่ชื่นใจ และการ
ที่นัยน์ตาเห็นดวงตะวันก็เป็น
ที่ชื่นบาน

8 แต่ถ้าคนใดมีชีวิตอยู่ได้ตั้ง
หลายปี และเขาเปรมปรีดีใน
ตลอดปีเดือนเหล่านั้น ก็จงให้
เขาระลึกถึงวันมีตมิตว่าจะมีมาก
บรรดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมานั้น
ก็อนิจจัง

9 โอ เยวชน จงเปรมปรีดีใน
ปฐมวัยของเจ้า และให้จิตใจของ
เจ้ากระทำตัวเจ้าให้รำเริงในปี
เดือนแห่งปฐมวัยของเจ้า เจ้าจง
ดำเนินในทางแห่งใจของเจ้าและ
ตามสายตาของเจ้า แต่จงทราบ
ว่าเนื่องด้วยกิจการงานทั้งปวง
เหล่านี้พระเจ้าจะทรงนำเจ้าเข้า
มาถึงการพิพากษา

10 ฉะนั้นจงตัดความเศร้าหมอง
เสียจากใจของเจ้า และจงสลัด
ความชั่วร้ายเสียจากเนื้อหนัง
ของเจ้า เพราะความหนุ่มสาว
และวัยฉกรรจ์นั้นเป็นอนิจจัง

มาตรฐานที่สมบูรณ์

เมื่ออยู่ใต้พระราชบัญญัติ

ปราศจากพระคุณ

12 ในปีเดือนแห่งปฐมวัย
ของเจ้า เจ้าจงระลึกถึง
พระผู้เนรมิตสร้างของเจ้าก่อนที่

(1) พบทย 15:7-11 (2) นทม 8:10 (3) 1 พกษ 18:45 (4) สภษ 3:27; 20:4

(5) ยน 3:8 (6) ปญจ 9:10; อสย 55:10 (7) โยบ 33:28 (8) ปญจ 6:6; 8:12

(9) 1 พกษ 18:27; 22:15 (10) โยบ 13:26; ปญจ 12:1 (1) ปญจ 11:10

ยามทุกซักร้อนจะมาถึง และปี
เดือนใกล้เข้ามา เมื่อเจ้าจะ
กล่าวว่า "ข้าไม่มีความเพลิด
เพลินในปีเดือนนั้นเลย"

2 ก่อนที่ดวงอาทิตย์ แสงสว่าง
ดวงจันทร์ และดวงดาวทั้ง
หลายอับแสง และก่อนที่เมฆ
กลับมาเมื่อหมดฝนแล้ว

3 ในกาลเมื่อคนยามเฝ้าเรือนจะ
ตัวสั้น และคนแข็งแรงจะคุดคู้
ไป และหญิงไม่จะเล็กไม่ เพราะ
จำนวนลดน้อยลง และบรรดาผู้
ที่เยี่ยมหน้าต่างจะมีตมัว

4 และประตูที่เปิดออกถนนจะ
ปิดเสีย เมื่อเสียงเคียวอ้อยลง
เมื่อมีเสียงนก เขาจะลุกขึ้น และ
บรรดานักร้องสตรีจะย่อตัวลง

5 เออ เขาทั้งหลายจะกลัวที่สูง
และสิ่งน่าสยดสยองก็จะอยู่ใน
หนทาง ต้นอัลมันต์จะมีดอก
และตักแตนจะเป็นภาระ ความ
ปรารถนาก็จะประลาตไปเสีย
เพราะมนุษย์กำลังไปบ้านอัน
ถาวรของเขา ส่วนผู้ไวทุกข์ก็
เวียนไปตามถนน

6 ก่อนที่สายเงินจะขาด หรือ
ขามทองคำจะบรรลีย์ หรือ
เหยือกน้ำจะแตกเสียที่น้ำพุหรือ
ล้อจะหักเสีย ณ ที่ขังน้ำ

7 และผงคลีจะกลับไปเป็นดิน
อย่างเดิม และจิตวิญญาณจะ

กลับไปสู่พระเจ้าผู้ทรงประทาน
ให้มานั้น

8 ปัญญาจารย์ว่า อนิจจัง อนิจ-
จัง สารพัดก็อนิจจัง

9 ยิ่งกว่านั้น เพราะปัญญาจารย์
เป็นคนฉลาดแล้ว ท่านยังสอน
ความรู้ให้ประชาชนอีกด้วย เออ
ท่านพิเคราะห์ ท่านค้นคว้า และ
ท่านเรียบเรียงสุภาษิตหลายข้อ

10 ปัญญาจารย์เสาะหาถ้อยคำที่
เพราะหู และท่านเขียนถ้อยคำ
แห่งความจริงไว้อย่างเที่ยงตรง

11 ถ้อยคำของนักปราชญ์เป็น
ประดุจประตัก และประดุจตะปู
ซึ่งอาจารย์ผู้สอนแห่งการชุมนุม
ได้ตรึงแน่น ซึ่งท่านเมษบาลผู้
หนึ่งได้ประทานให้

12 และยิ่งกว่านั้นอีก บุตรชาย
ของข้าพเจ้าเอ๋ย จงรับคำตัก
เตือนเถิด ซึ่งจะทำหน้าที่
ก็ไม่มีสิ้นสุด และเรียนมากก็
เหนื่อยเนื้อหนัง

13 ให้เราฟังตอนสรุปความกัน
ทั้งสิ้นแล้ว คือจงยำเกรงพระเจ้า
และรักษาพระบัญญัติของพระ
องค์ เพราะนี่แหละเป็นหน้าที่
ทั้งสิ้นของมนุษย์

14 ด้วยว่าพระเจ้าจะทรงเอาการ
งานทุกประการเข้าสู่การพิพาก-
ษา พร้อมด้วยสิ่งเร้นลับ
ทุกอย่าง ไม่ว่าดีหรือชั่ว

(2) ปญจ 11:7-8 (3) 2 ซมอ 21:15 (4) 2 ซมอ 19:35 (5) ปฐก 42:38; 44:29

(7) ปญจ 3:20 (8) ปญจ 1:2, 14 (9) 1 พกษ 8:12 (10) ปญจ 1:1, 12

(11) ยรม 23:29 (12) ลก 16:29-31 (13) ปญจ 5:7; 8:12 (14) ปญจ 11:9